

עלי מרפא
שערי הגליון
יין הנגרי
למעשה
בני היכלא

- לא לבדוח?
- שמו של משה
- שבחי האריז"ל
- התבודדות
- כספיה בלב ים
- התורה הזמנית
- סיכום כללי על תורה 'איה'
- הקדמה לתורה נ"ז
- אמונה ושכל
- סוד בגדי הכהונה
- מדות מדויקות
- אמונה בקדושת הגוף
- הלכות נרות שבת

דרכי נועם
טעם גן עדן
כוכבי אור
עומק הפרשה
חנך לנער
שאל בני
הלכה פסוקה

גליון שבועי למבקשי התרופה והעצה לעובדא למעשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

עלי מרפא

רבי נתן מדבר אליך!

המנוס הטוב ביותר - הוא לתורה ותפילה!

ביום א' נח ראש חודש חשוון תקצ"ד והנה פרב מסתבך אע"פ שקול צעקתך עולה לשמים, אך ברבם אתה בעצמך משיב השבתך בצדק השובה נכונה ואמתית, בפרט מה שכתבת במכתבך הסמוך שאין לך מקום לנטש פי אם לקבוע עתים לתורה, אמת ויציב ונתון מקים וישור וכי הדבר הזה, כי בודאי תורה ותפילה הוא עקר הבית מנוס, מקל מה שעובר על האדם בכל יום.

ועים לך היטב לדברים האלה, ותדע נאמנה שמעודי עד היום הזה, כמעט לא היה עת שלא עבר עלי כל מה שעובר עליה, ובכל פעם נדמה לי שנקמט אפס תקוה חס ושלום, לולא ה' נעזרתה לי בכל יום בדרכי הנפלאים שהקדים לחיותנו פטובה משיבי טעם וכי על ידי הפחל נובע מקור חכמה וכי וכי.

זכר פי אין שום זמן בעולם, והכל הולך ופזרר כצל עובר וכי, ובצל עובר הזה יכולין לבלות קצת בתורה קצת בתפילה קצת בשליחה וצניקה ושועה ואחזה ולתלות עיניו להשם יתברך, וקצת בשליחה עם בני אדם במלי דשמאין ובמלי דעלמא, וקצת בעסקי משא ומתן ופירנסה וקצת בהתקדמות לקיים הגוף והנפש אכילה ושתיה ושנה וכי, ובתוך כך חולף ועובר היום, וכן כמה ימים ובתוך כך חומל השם יתברך ומושיע ועוזר מה שצריך פי לא לנצח ידיו וכי.

והעקר לבלי לחשב מיום לחברו, ואל יבהלך רעיוןך לא מה העבר ולא מן העתיד, והשעה והיום שאתה עומד תוכל לקפץ ולדלג ולברר ממה שאתה צריך לברר על ידי כל הנ"ל. דברי אביך נתן מברסלב

לחפש רחמים

משה רבינו גילה את סוד החיפוש האינסופי אחר הרחמים הבלתי נגמרים, נצא בעקבותיו לחיפושים

וזאת כדי לאפשר לנו לחפש. משה איננו מפני שהוא הלך לחפש - לחפש את רחמי ה' הבלתי נגמרים. בהיעלמותו מצווה לנו משה, נהגו כמוני, צאו אף אתם לחפש ולבקש. לחפש רחמי ה' ואת רוחם של הצדיקים מבקשי פני ה'.

תצוה - צוותא

הדבר והיפוכו הזה מצוי גם בשמה של הפרשה - תצוה.

פרשתנו עשויה פרטים רבים, מדייקת בהם ומתארת בפרטות את הכלים שישמשו במקום הנבחר בו ישרה הקדוש ברוך הוא את שכנתו. הפרשה גם מתארת את רצונו של השי"ת בנוגע ללבוש שיעטו על עצמם משרתי ה', הכהנים הנכנסים לעבוד עבודה במשכן. דווקא בשל כך כה תמוהה העובדה שדווקא בפרשה כל כך חשובה ומרובת פרטים הושמט העיקר - שמו של משה רבנו שאינו מוזכר ולו פעם אחת בכל הפרשה.

דברי הזהר הק' (פנחס רמ"ו ע"א) ידועים, זוהי מזכרת מקללת חכם שאינה שבה ריקם, משה רבינו ביקש מהשי"ת למחול על חטא העגל 'זאם אין מחני נא'. הקב"ה סלה, אבל הקללה נשארה, לפיכך שמו נמחה מפרשה אחת.

רבי נתן (הל נפילת אפיים ו) מגלה כאן פנימיות נפלאה: משה לא מבקש סתם להימחק, וכי איזו תועלת תצמח מכך? משה רבנו מצהיר כאן בתקיפות על נכונותו להשיג את רחמי ה' העליונים ביותר עבור עם ישראל, ויהי מה. הוא גם רומז אלו רחמים בכוננותו להשיג:

השי"ת נוכח בבריאה בשני אופנים - האחד בדרך הגלויה והנראית ובגבולות התורה הנגלית, זהו תחום תשעה מאמרות המפורשים שנברא בהם העולם. האופן השני הוא הנסתר, זו התורה הנעלמת שתתגלה רק לעתיד לבוא, וזהו מאמר הסתום הנשגב מתשעה מאמרות. המאמר הזה, כפי שמגלה רבינו בתורה י"ב (ליקוטי תניינא), מחייה ומקיים את כל המקומות הרחוקים והנידחים.

המאמר הסתום

משה רבנו מתכוון לגשת לשם, אל המאמר הסתום, מפני שהוא יודע שכל האפשרויות המצויות בתשעה מאמרות מוצו, בדרך הרגילה ועל פי התורה הקדושה עם ישראל התחייב כליה ר"ל. אבל משה יודע גם על קיומה של תורה נסתר, תורה שלעתיד לבוא, זוהי תורת החיפוש והבקשה, והיא מתנסת בתוך תיבה אחת - 'איה, איפה. התקווה של עם ישראל, ידע משה רבנו, נמצאת במה שמוסתר ובלתי גלוי, כי יש אצל השי"ת רחמים אינסופיים, בלתי נגמרים.

ובכן, אמר משה רבינו, אם אין די ברחמיך הגלויים ריבנו של עולם, אלך לי אפוא אל המאמר העשירי, הסתום. ושם אכנס לי ואתעלם בתוך הצעקה העצומה 'איה', ואשאר בחיפוש הזה לעד, כי לרחמים הגדולים הללו אין גבול וקץ ואפשר לחיות שם לנצח ולשוט ולחפש ולחיות את החיפוש ללא הרף. המחילה הושגה אבל פרשת תצוה נותרה כמעין ציון דרך ורשימו ממושיג החיפוש של משה רבינו ע"ה.

לפיכך דווקא בפרשה זו, הצדיק עצמו אינו נוכח כביכול,

” הקשר אל הצדיקים עובר באמצעות לבושים, דהיינו מה שעובר עלינו וגורם לנו לחפש רפואות אצל הצדיקים.

במשמעותה המדוברת היא מבטאת ריחוק, ציווי מונחת בדרך כלל מגבוה. אבל כאן נושאת המילה פירוש אחר, תצוה - מלשון 'צוותא'. אומר השי"ת למשה רבינו: כדי שחטא העגל לא יחזור על עצמו אתה מוכרח להתחבר עם כל אחד ואחד מישראל, להיות מצוי להם, להעניק להם צוותא.

את אפשרות הצוותא מעניקה לנו הפרשה מתוך הנושאים שמעסיקים אותה, דהיינו - כלים ולבושים.

השגיאה הנוראית בחטא העגל באה לנו כתוצאה מריבוי אור, לא יכולנו להמתין ולא היינו מסוגלים להשתוות עד שיורידו אלינו את התורה. ביקשנו קרבת ה', רצינו לגעת, לחוש, בסופו של דבר נותרנו עם עגל עשוי זהב ביד.

אנחנו בעצם מחפשים אור, ואורות אי אפשר להשיג ללא כלים. לפיכך עסוקה פרשתנו בכלים ולבושים. כל יהודי מצווה על הדבקות בה', וכי אפשר לדבוק באש אוכלה? אלא הידבק בחכמים ותלמידיהם, הייה צוות לצדיקים. אבל גם הצדיקים אישיים בלתי מושגים הם, נעלים ומבודדים מתפיסת שכלנו.

אכן, הקשר שלנו אל ה' עובר דרך כלים והקשר אל הצדיקים עובר דרך בגדים, בגדי כהונה שהם תנאי לכהונה (זבחים ז' ע"ב). שמונת בגדיו של הכהן הגדול מכפרים כל בגד על עניין מיוחד. הכהן לבוש בעצם בכל מה שעובר עליו, באבנט שמכפר על הרהור הלב ובכותנת שמכפרת על הכעס והרציחה, במעיל שכנגד לשון הרע וכי, הקשר שלנו אל המשכן ואל הצדיקים משרתי ה' נוצר דווקא מתוך אותן נפילות שמריצות אותנו לבקש כפרה במשכן ולהיצמד למעילו של הכהן שיכפר עלינו, ויעניק לנו לבוש ועצה טובה לקבל את אור ה' מחדש ובתוך כלים.

חק ולא יעבוד

יום	יום לתורש	ליקוטי מוהר"ן קמא	ליקוטי הלכות ח"ה	משנה בבורה ח"ב	דף היומי	ליקוטי תפילות ח"ב
שבת	טו	עג.	רח	רבג.	קיד	שמנ דשם
א	טז	עד.	רי	רבז.	קטו	שמה שמו
ב	יז	עה.	רז	רבג.	קטז	שמו שמה
ג	יח	עו.	רא	רבד.	קצו	שמש שן
ד	יט	עז.	רבי	רבה.	קצח	שנא שב
ה	כ	עז.	ריג	רבז.	קצט	שננ שנז
ו	כא	עז.	ריד	רבט.	ב	שנה שנו

עיון התורה הזמנית: ליקוטי מוהר"ן תניינא סימן י"ב

במיעוט פעולות

בתחלת התקרבנותו של מוהרנ"ט ז"ל לרבינו ז"ל פשהה בביתו ראה שם את הספר "שבחי האריז"ל" ובקש מרבינו ז"ל שישאל לו הספר לכמה ימים, והסכים לו רבינו ז"ל להשאילו, רק אמר לו פחית: "אבער דיא זאלסט נישט נאך מאכן דיא דאזיגע חסידים וואס פארגן א ספר אין פארגעסן אפציעגען (אבל אל תחקה את אלו החסידים ששואלים איזה ספר ושוכחים להחזירו)" (פי בתקופה ההיא היה הספר יקר המציאות).

ולקח הספר וקרא בו, ומיד פשגמר לקרות החזירו לרבינו ז"ל. ושאל אותו: "וואס האסטו זיך עפיים אזויס גילערנט פין דארט (מה למדת משהו משם)?" והשיב לו שנתפעל ממה שכתוב שם שהרב הקדוש רבי חיים ויטאל ז"ל היה ענו ושפל ברוך מאד, אבל פשגכנס להאריז"ל הקדוש זצ"ל התחיל לשבח ולפאר בכל מיני שבחים, והיה בעיני רבי חיים ויטאל לפלא גדול על זה. ואמר להאריז"ל על מה זה ישבח אותי אדוני, הלא אני מכיר בעצמי את קטנותי ומך ערכי. והשיב לו האריז"ל, תדע שבעקבתא דמשיחא אזי אפלו במעוט פעולות אפשר להגיע למדרגת רבי עקיבא (ומה שתפס לו דוקא רבי עקיבא ולא תנאים אחרים, פי מבאר בכתבי האריז"ל שרבי חיים ויטאל היה לו נשמת רבי עקיבא).

כששמע רבינו ז"ל התפעלותו של מוהרנ"ט מדברי האריז"ל, ענה ואמר לו: "האסטו זיך גיט ציגעטרופן, האט דאס האב איך טאקע גימיינט (הבנת טוב, אכן לזה התפונתי). ורמז לו שפן הדבר גם אצלו, פי היה קשה לו למוהרנ"ט ז"ל מזה שהוא שומע ממוני שבחים על עניויותו ופשלותו ושהוא "אגלאט שטיקל בלאטע (פשוט חתיכת בוז)" כלומר שאין לו שמץ של גאות וגבהות הלב. בזמן שהוא בעצמו יודע שהוא עדין רחוק מזה, ועל פן היה חדיש בעיני שרבינו ז"ל יפארוהו וירוממהו, אבל בזה שרמז לו שגם עליו סובב דברי האריז"ל לרבי חיים ויטאל נחה דעתו עליו. (שמעתי מר' לוי יצחק ומר' יצחק מאיר קורמן ומר' אליהו חיים רוזין בתוספת למה שנופס באבניו ברצל סיון טז)

ועוד הוסיף ר' לוי יצחק בשם אנשי שלומנו (פמדמה בשם ר' אברהם בר' נחמן) "מיט ווייניג פעולות אבער מיט פיל רצונות (במעוט פעולות, אבל עם הרבה רצונות)". כלומר לא להסתפק במעוט פעולות לבד אלא להרבות ברצונות ונספין ותפלות להשם יתברך שיענה להוסיף בכל פעם עוד פעולות ועובדין טבין ועוד פעולות וכו'.

נצור לשונך הלכות לשון הרע

יש חמשה סוגי שבח האסורים משום אבק לשון הרע:

- א. אסור לשבח אדם לפני שונאו, כי מכשילו לדבר עליו רעות, שאינו סובל לשמוע שבח שונאו. וכן כשיודע שהיחסים ביניהם אינם טובים, אסור לשבח זה בפני זה אא"כ כוונתו להשרות שלום. (יש להניח מסתמא שכל בעל אמונות שונא בני אמונותו, ואסור לשבחן זה בפני זה, ולכן אין לשבח עשיר בעשרו בפני עשיר אחר).
- ב. אסור להפליג בשבח של אדם, לשבח יותר מהמידה המקובלת, שהשומעים יתפלאו מדוע משבחים אותו והרי יש בו חסרון פלוני. וכן המדבר עצמו עלול לסיים בדבריו 'אבל יש בו חסרון פלוני'.
- ג. אסור לומר שבח כשמתוכו ניכר גנאי. כגון לשבח בחור ישיבה שמרבה בחסד, כיון שאינו משבח לימודו משמע שאינו טוב בזה.
- ד. אסור לשבח אדם בפני רבים, שהקנאה מצויה ויבואו לדבר לשה"ר.
- ה. אין לשבח אדם באופן שזה יכול לגרום לו הפסד. כגון שמשבח את פלוני שהוא 'מכניס אורח' מופלא, או מלוה מעות בקלות. [קיצור ה"ה טו, ג]

מיוזם בריאת העולם, לא היה עדין שני צדיקים וכשרים שיהיו שווים לגמרי בכל תנועותיהם וכו', ועקר המחלוקת הוא מחמת שכל אחד אינו מאמין בהכרח שגם פונתו ורצונו לשם שמים: ליק"ה שומר שר ב, כפי שמוכח במ"א שו"ש טז

התבודדות

גם בדיבור שייך דיבור ושיחה של שני בני אדם שותפים לעבודה, אבל אין ביניהם קירבה נפשית, דיבור של רעות ואוהוה. אך המטרה שלנו בעולם היא דבר אחד, להכיר את הש"ת, כמובא בזוה"ק ובכל הספה"ק. וזאת בוודאי שאין אנו יכולים להכיר את הש"ת בעצמו, כי לית מחשבה תפיסא ביה כלל. כל מה שאנו יכולים להכיר אותו הוא רק על ידי מידותיו וצורת ההשפעה שלנו עליו, להרגיש את הקשר אליו, להרגיש את הרחמים הגדולים שיש לו עליו [שזהו כל עבודת הצדיקים להשיג יותר ויותר את גודל רחמי וחסדי].

-ד-

כדי להרגיש את הקב"ה ולהביא את כל הידיעות 'למעשה', צריך את הדיבור עם הש"ת בעצמו. כי ככל שיודע שישנה אפשרות לפנות אליו כאחד הפונה לידו הקרוב, בשפתו המדוברת, הוודות לו על הקשר ועל מה שעושה למענו, ולספר את קשייו הגשמיים, ואת נפילותיו הרוחניות, להתחנן ולהתוודות, לבקש סליחה ומחילה, אז אפשר לחוש בקשר האישי בעומק ליבו. כי מה יועילו כל הידיעות, כאשר אינו יכול לפנות להש"ת כאשר חסר לו איזה דבר.

-ה-

אף על פי שלימוד התורה מאירים בנו ידיעות באלקותו יתברך, אך בלי תפילה והתבודדות אין הלימוד מיישם אצלנו, ואי אפשר לומר שאנו מכירים אותו באמת.

-א-

כל יהודי אשר נשמת אלוקים בקרבו, מחפש להתחזק תמיד באמונה בהשגחה פרטית והידיעה שהכל לטובה. יש אשר מבקשים ולומדים ומעיינים בספרי חסידות ופנימיות בכדי להגדיל את ההכרה בהש"ת. אבל לאחר כל זאת הולכים ונבוכים, שהרי זה כמה זמנים טובא למדו ועסקו בתורת האמונה והגדלת הדעת, ולמה הכל נשאר רק בידיעה, מהו העצה והסוד בה האמונה והדעת את ה', נהפך לקנין חיים אמיתי, שיהיה בבחינת "יודעת היום והשבת אל לבבך"? התשובה לזה הוא "התבודדות"!

-ב-

הדבר דומה לשני שכנים הדרים סמוכים לזה, לכל אחד מידע על חבירו ואפילו על סודות משפחתו, בכל זאת אי אפשר לומר שאחד מכיר את השני, אפילו אם הם מתראים יום יום, כל עוד אין ביניהם שיחה ודיבור, כי הדיבור הוא היוצר קשר וחיבור. ויותר מזה, שהרי ילדו הקטן של השכן שאינו יודע שום דבר על אביו, לא מהעבר שלו, גילו ומה ומעשיו, אבל בכל זאת כיון שהוא רגיל לדבר עם אביו הרי שהוא מכיר את אביו יותר טוב מאותו אחד שיודע הכל על אביו. כי ידיעות לא יוצר קשר - הדיבור הוא המחבר והמקשר, וככל שמרבים לדבר יותר מתחזק ביותר הקשר.

-ג-

הליכות

שיחות ומנהגים

שבת קודש

כשהיא מתעוררת לקום כדי לאפות את החלות, אומרת טוב 'לכבוד שבת'. וכן בעת ההפכית חלה אומרת טוב 'לכבוד שבת'. וכן בעת עשיית שאר מאכלי וצרכי שבת, היא אומרת וחוזרת בכל פעם 'לכבוד שבת' 'לכבוד שבת'. על פן נבראו כל כך הרבה מלאכים בביתנו שפלו את עינינו - "אזוי פיל מלאכים האבן זיי מיר אויסגעברענט די אויגן, דערפאר זעה איך נישט".

וכשפירו מעשה זה למוהרנ"ט, הפטיר ואמר: "אזוי איז! אזוי איז! פון יעדן 'לכבוד שבת' ווערט באשאפן א מלאך" - "כך הדבר! כך הדבר! מפל 'לכבוד שבת' נברא מלאך".

לרב הכתנו ותשוקתו של מוהרנ"ט ז"ל לשבת, היה נוהג להזמין כבר ביום ראשון נרות גדולים מהעושה זאת, הנקרא 'לעכט ציטער'. (שיח שרפי קודש)

בימות החרף היה שמוהרנ"ט קרא שנים מקרא ואחד תרגום באשמתך הבקר וכו' שאלאה: "הרי אין הדבר מספם על פי דברי האר"י הקדוש ענה מוהרנ"ט: "גיט אלצדינג טוהען מיר על פי האר"י - "לא את הפל עושים אנו על פי דברי האר"י ז"ל". גם לעית זקנותו של מוהרנ"ט בהיותו כבר חלוש קרא סדר שמו"ת ביום שיש ליפני חצות היום בהיותו עדין מעט בתפילין ורבינו תם:

ספרו לפני מוהרנ"ט ששששאלו את רבי משה ליב סאסובר מדיע נעשה הוא סגי נהור לעת זקנתו, אמר: "היות שאגתי, בעת שהולכת ביום חמישי לקנות הקמח, אומרת תכף 'לכבוד שבת'. אששחממת הפים, אומרת טוב. אששנפח הקמח אומרת טוב 'לכבוד שבת'. אששהיא לשה את העסה אומרת טוב 'לכבוד שבת'. וגליל שטיי,

דרכי נועם

חיפוש אור הצדיק בתורתו הקדושה

ביאורים על לקוטי מוהר"ן ח"ב סי' י"ב - [מאמר סיכום ב']
ע"פ שיעורי הגה"ח ר' ניסן דוד קיוואק שליט"א

[ז] עיקר עבודת האדם הוא לגלות כבודו יתברך בכל העשרה מאמרות, וזהו דרך "העלייה" הנרצית, לעסוק בכל עת בגילוי כבודו יתברך, בכל דבר ודבר שעוסק בו, וזה ע"י שאינו הולך אחר שכלו וחכמתו אלא הולך בתמימות ופשיטות ובכל דבר עוסק רק לראות אם יש שם השי"ת, ואם מתגלה כבודו יתברך עי"ז ואז עושהו.

וכשאדם הולך בדרכי התמימות האמיתית הזאת, אזי גם בעת "ירידה", שאינו מצליח לגלות כבודו יתברך, ואפילו אם נפל למקום החוק מאוד מאוד שאין שם התגלות כבודו יתברך, צריך לחזק את עצמו ע"י הסוד של מאמר סתום.

ובאמת צריך זהירות גדולה בעניין זה שלא להשתמש עם הארת הדעת של הידיעה להתרפות מעבודת ה', אלא אדרבא רק בדרך שיתחזק האדם עי"ז לעשות מה שבכוהו, כי בוודאי יש בחירה בכל רגע ורגע, ועיקר הגילוי של סוד המאמר סתום הג"ל, הוא כשאדם נופל למקומות שרחוקים מאוד מאוד מכבודו יתברך, ובאופן פשוט נדמה לו שאין לו שום תקוה, ועלול הוא ליפול לגמרי מחמת הייאוש, ואז צריך להתחזק בידיעה זו של המאמר סתום, לידע שבאמת המצב הזה הוא גם כן מקבל חיות מהשי"ת, והשי"ת נמצא גם במקומו, אלא שהוא נסתר ונעלם בתכלית ההעלמה, אבל אפשר וצריך לחפשו ולבקשו אף על פי שהוא נסתר לגמרי לגמרי, וע"י הבקשה והחיפוש בעצמו מתבטל כל ההסתרה ומתגלה כבוד השי"ת מהמקום הגבוה והנורא הזה של המאמר סתום שהוא שורש כל המאמרות, ולכן מוכרחים לקבל הארה זו מהצדיק שהוא מאיר את ההארה הזאת באופן שמביא את האדם לעשות מה שבכוהו, ולא שיבוא עי"ז להתרפות לגמרי, אבל אם אדם הולך אחר שכלו וחכמתו ואינו מקבל הארה זו בתוך הצמצומים שהצדיק מאיר אותם, עלול הוא ליפול בטעותים ומכשולות.

[ח] ובאמת עניין זה של הבקשה וחיפוש אחר השי"ת גם במקומות הרחוקים שאין בהם התגלות כבודו יתברך, מי שמחפש רק כבוד עצמו, אינו מסוגל לעשות זאת, כי אין בזה שום נקודה של כבוד עצמו, כי אינו רואה בעיניו שום הצלחה לא בגשמיות ולא ברוחניות, ורק כשעוסק לגלות כבוד ה' ויש לו חיות מזה, אזי גם בעת הירידה וההסתרה, יש לו חיות מעצם הבקשה והחיפוש, ע"י שידוע שבזה הוא ממשיך הארה משורש המאמרות שהוא בחינת אי"ה, מאמר סתום שהם שורש כל המאמרות.

וכמו כן צריך לזה הרבה תמימות ואמונה, וכשאדם הולך אחר שכלו וחכמתו, אינו מסוגל לעסוק בבקשה והחיפוש הזה כי הוא כ"כ רחוק משכל האנושי, כי באמת אי אפשר להבין דבר זה בשכל האנושי, ובפרט שהאדם אינו רואה בעיניו שום פעולה ושום הצלחה, ולכן רק כשהאדם הולך בתמימות ופשיטות ואינו הולך אחר שכלו וחכמתו, אזי יכול לעסוק בבקשה והחיפוש הזה.

[ט] קליפת נגה היא מכסה על כבוד ה', כי באמת כל הבריאה היא נפלאות עצומות ונוראות עד אין סוף ואין תכלית, והאדם בטבעו היה צריך להיות מלא התפעלות מכבוד ה' בכל רגע ורגע אלא שקליפת נגה מסתירה על כבוד ה' ונותנת לאדם הרגשה כאילו עולם כמנהגו נוהג ואינו רואה את עוצם כבוד ה' שמתגלה בכל דבר בבריאה.

ובפרטות, קליפת נגה הוא כל ענייני היתר שיש בכללות ענייני העולם, ענייני אכילה ושתייה ושינה, ומשא ומתן ופרנסה, ושאר עניינים על דרך זה, דברים שאינם עבירה חס ושלום, אבל באופן טבעי אדם לא מרגיש שהוא עוסק אז בגילוי כבוד ה', אלא אדרבא בדרך כלל מרגיש רחוק מה' מחמת שעוסק בדבר גשמי, ולכן עיקר העבודה בכל המקומות האלו הוא חיפוש איה, היינו עצם האמונה

סערה לדממה בזכות אבות

כך כל הלילה. כשראו הספינים שבכל רגע עלולה האונייה לטבוע מעומס המים, החלו משליכים הימה את המטען שעליה, כדי להקל ממשקלה. לאחר מכן היא נותרה מלאה במים בלבד והם עסקו בשאיבה והרקה של עודף המים שמעבר למשקל שבכוחה לשאת. אך מרוב עוצמת הגלים, לא הספיקו לשאוב וכבר הוצפה מחדש. הספינים איבדו עשתונותיהם.

המשמש, כשתחינה בקולו, פנה אל רבינו: "רבי! אני אינני יודע להתפלל אפילו את התפילה הסדורה מאנשי כנסת הגדולה, בפרט עכשיו, בעת צרה זו, אולם כבוד תורתו יודע להתפלל על הכלל והפרט, מדוע אינכם מתפללים עכשיו?!" "ענתה מחמת ה'מוחץ דקטנות', אני מרוחק מהשם יתברך" השיב לו רבינו, "אבל עצתי אמונה; באין ברירה, מפני גודל הסכנה הנוראה שאנו מצויים בה. השם יתברך יודע שכל ימי חי, עדיין לא השתמשתי מעולם בזכות אבות, אבל מחמת ההכרח, מוכרח אני לבקש מהשם יתברך שיעשה זאת למען זכות זקני רבי ישראל בעל שם טוב זכרונו לברכה, וזכות זקנתי אדל, וזכות זקני רבי נחמן מהורודנקא!"

לפתע נראה ממרחק ענן גדול ואפל מאוד הקרב ובא. תופעה זו היתה אימתם של יורדי הים, שכן לפעמים כשענן גדול מגיע, נוצרת תחתיו מערבולת העלולה להטביע את האונייה. במצב כזה, נוהגים לירות בתותחים אל תוך הענן, כדי לשבור אותו. אלא שכל החיילים היו מגויסים לשיאיבת המים הבלתי נגמרת.

אך אז התברר כי דווקא הרוח העזה הנושבת, היתה לטובתם, הספינה טסה כחץ מקשת ועברה את אזור הסכנה בשלום. ישועתם המשיכה להופיע במפתיע; פתאום האיר ה' את עיני הספינים והם הצליחו לאתר את החור שדרכו חדרו המים הרבים לספינה, הם שחטו תיש שהיה עמם, פשטו את עורו וסתמו בו את הפתח. המים שנותרו באונייה הורקו ממנה ובתוך רגעים היא התייצבה. הם ניצלו בנס מן הסכנה הגדולה.

היה זה בערב שבת-קודש, שבו נוהגים לומר את מזמור ק"ז בתהילים, שבו פסוקי תפילה והודיה ליורדי הים, שתאמרו כל כך לכל מה שעבר עליהם עד הנה. רבינו היה שרוי בחודוה גדולה ואמר את המזמור הזה מתוך שמחה עילאית:

"יורדי הים באניות עושי מלאכה במים רבים. המה ראו מעשי ה' ונפלאותיו במצולה!... יקם סערה לדממה ויחשו גליהם. וישמחו כי ישתוקו וינחם אל מחוז חפצם. יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם!"

(ע"פ 'שבחי הר"ן' - סדר הנסיעה שלו לא"י)

חודש אדר תקנ"ט. בעוד רבינו הק' מוהר"ן נמצא בעיר עכו במטרה להפליג בחזרה מארץ הקודש לביתו במדוודיבקה שבאוקראינה, החלה לפוץ השמועה כי צבאו של נפוליאון מתקרב לנמל עכו במטרה ללחום בטורקים, ששלטו אז בארץ. מושל עכו, אל ג'זאר, הורה לכל מי שאינו חייל לעזוב את העיר בכיוון היחידי שנשאר - דרך הים, ולא - ייהרג. המוני אנשים החלו נמלטים בבהלה לעבר הנמל בניסיון נואש להציל את נפשם.

רבינו ומשמשו עלו לספינה קטנה וזו הסיעה

עשה למען אבותי הקדושים

ספינה בעין הסערה

אותם עד סמוך לחופי חיפה, שם עלו לאונייה הגדולה 'אקרנה', שהתבררה עד מהרה כאוניית מלחמה.

תלאות רבות עברו עליהם באונייה זו. במהלך ההפלגה החלה מנשבת לפתע רוח-איתנים שקרעה את החבלים שהיו קשורים לעוגני הספינה משל היו חוטי פשתן. סערה עזה פרצה, גלים ענקיים הניעו את האונייה אנה ואנה, והחיילים הטורקים פתחו בצעקות בהלה "המן! המן!" (אהה! אהה!). כל הלילה היטלטלה הספינה ורק לעת בוקר שקטה הסערה, כשנוסעיה המבוהלים נושמים לרווחה.

בחצות היום, פרצה שוב רוח סערה גדולה, שנשאה את האנייה במהירות מסחררת, ללא שרב-החובל יצליח להשתלט עליה. סערה זו נמשכה הרבה יותר זמן מקודמתה. במשך כמה ימים ולילות רצופים עלו לגבהים וירדו לתהומות, ורב-החובל והמלחים עומדים חסרי אונים לחלוטין.

החיילים החלו בניסיונות להוציא את המים הרבים מהספינה על ידי צינורות, אולם הם לא הספיקו לשאוב הכל עד שהגיע הלילה, והמים הציפו את האונייה עד שהגיעו גם לחדר שבו היו רבינו הקדוש ותלמידו. הם נאלצו לעלות למקום גבוה לשכב שם.

בניתיים, הלכו מי הים והתרבו עוד ועוד בספינה, החיילים התקינו גלגלים, ושאו באמצעותם מים בכלים גדולים. הסערה הלכה וגברה מאוד עד שהגלים נראו כמגיעים כמעט עד לב השמים.

לחידודא

לעיבוד ההתבוננות בספרי רבינו ז"ל

אחרי מי צריכים לרדוף, וגם כשהוא בורה, יש לרוץ ולתפוס אותו?

על פי משל

תשובה לחידה הקודמת:

איך יכול להיות שיהיה מחלוקת בין שני אנשים יראי שמיים?

ראה בצייטוט שתחת מדור 'נצור לשונך' בגליון זה.

הזוכה: חיים שיינר לייקווד
זכה בשובר זיכוי ע"ס 100 ש"ח עבור טיסה לאומן.

שבועדיא השי"ת כאן, ובוודאי מתגלה כבוד ה' מכל פעולה ופעולה ומכל מצב ומצב גם כשאין מרגיש את כל זה, ובאמת בענייני הנגה עיקר התיקון בפשיטות הוא ע"י האמונה בעצמה שהשי"ת נמצא כאן, כי זה עיקר העבודה בפשטות במקומות האלו לגלות את ההסתרה של הקליפת נגה, וכל שליטת הקליפת נגה הוא רק בזה עצמו שהיא מסתירה על כבוד ה', ולכן בעצם האמונה שהשי"ת בוודאי נמצא כאן, והחיפוש והבקשה וההשתוקקות לגלות את כבוד ה' בעולם, זהו בפשיטות עיקר התיקון במקומות אלו, ואחרי שגילה האדם את כבוד ה' במקומות אלו ע"י עצם החיפוש והביקוש, יכול להמשיך ולגלות את החלק של המאמרות המתגלים שבמקומות אלו.

ובאמת גילוי כבוד ה' במקומות של בחינת נגה, אין בהם כמעט אפשרות של כבוד עצמו, כי הם דברים שבינו לבין קונו ואין עליהם שום כבוד, ורק כשאדם חפץ באמת בכבוד ה', הרי הוא עוסק בזה, וכמו כן צריך לזה הרבה תמימות ולא לילך אחר חכמתו ושכלו, כי אין האדם רואה בזה כלל מה שפועל, ורק בכח האמונה בתמימות ופשיטות למה שמגלים הצדיקים שאדם פועל בכל מחשבה ובכל רצון, ורק ע"י שמחפש באמת לגלות כבוד ה', עי"ז יכול לעסוק בגילוי כבוד ה' במקומות אלו של בחינת נגה, ועי"ז יוכל לזכות גם בתורה ומצוות להיכנס לדרך של גילוי כבוד ה' ולא לחפש כבוד עצמו.

[י] כל אחד ואחד ע"י שמתחזק במקומות והזמנים של התגברות ההסתרה עד שנדמה לו שאינו יכול כלל להתקרב להשי"ת, ועי"י שהאדם מתחזק להמשיך לבקש ולהשתוקק ולחפש את השי"ת, מתוך אמונה שבועדיא גם כאן יש כבוד ה' כי מלא כל הארץ כבודו, עי"י נמשך התיקון הנורא הזה של קרבן עולה, שהוא בחינת המתקת הדין של בחינת התיש להפכו לבחינת עולה, [וזהו תכלית בריאת העולם בבחינת בראשית - ברא תיש].

[יא] חלק מהדרך בעבודת ה' הוא זה עצמו שהאדם הולך בדרך, ולא תמיד יש לו את היישוב הדעת בשלימות, אלא הרבה פעמים מתגבר עליו בלבולים וספיקות, וכל זה אינו "בדיעבד", אלא כך הוא הסדר בעבודת ה', כי כדי לזכות להתגלות כבוד ה', הן בחידושי תורה וללכך ולברר דבר כראוי, והן בדרכי עבודת ה' לזכות לאיזה עניין בשלימות כראוי, מוכרח האדם לעבור את הבלבולים האלו, שהם בחינת המאמר סתום, כי אין דרך לקבל הארה מהמאמרות המתגלים, שמהם נמשכים כל הבחינות של חידושי תורה ושל כל הצלחה בעבודת ה', רק ע"י שממשיכים הארה מהמאמר סתום שהוא השורש של כל המאמרות, וזה ע"י שנמצאים במצב של ההסתרה והבלבול הזה, ועי"י שממשיכים לבקש ולהשתוקק לגלות כבוד ה' [בכל פעם לפי בחינתו] עי"י ממשיכים הארה מהמאמר סתום למאמרות המתגלים, ועי"י זוכה לבחינת עץ החיים שהוא בחינת החידוש בתורה, או הבריר וליבון העניין כראוי, או עניין של עבודת ה' שרצה לזכות אליו.

ובאמת כל זה הוא משלים את גילוי הכבוד שמתגלה אחר כך, וכשם שבחידושי תורה דווקא הקושיות והבלבולים, הם אלו שמביאים בסוף לברור העניין לאמתו, מה שלא היה מתברר בלי הקושיות והספיקות, וכך הוא גם בעבודת ה', שעיקר היופי והגילוי של כבוד ה' במאמרות המתגלים, הוא דייקא ע"י שאדם עובר גם זמנים של חושך והסתרה, והוא ממשיך לבקש ולחפש ולהשתוקק לגלות את כבוד ה', שע"י דייקא הכבוד שמתגלה אח"כ מאיר באור נפלא מאוד, הרבה יותר מאילו לא היה הבלבולים האלו.

של העולם, ושפה חדשה אין לקרוא לכל מה שעובר עליו. רבינו נותן לנו תמיד כח הסתכלות חדש על הבריאה, מי שמוכן להאזין, להאמין, ולשקן את הדברים, זוכה, שהפשט של החיים שלו, יהיה הפירוש של רבינו ולא של היצר. רבינו מלמד אותנו אין לראות את האמת בחיים שלנו. לדוגמה, כשיש הסתרה ומקומות מטופנים זה לא אומר שאין שם אלוקות ח"ו, אלא שיש שם אלוקות יותר נשגבה, כך כל תורות היא הפירוש האמיתי של החיים, הפירוש שמקרב אותנו להש"ת ולא להיפך ח"ו. וכמו שרבינו מפרש לנו את החיים, כך להבדיל יש גם ליצר פירושים על החיים. הוא דואג תמיד לפרסם אותם בראש כל חצות וגם על לוח ליביו, ושהם יהיו הלך הרוח בדיבורי העם. הוא מספר לנו שהשי"ת לא איתנו רח"ל, שהתאוות הם אלו שינונו לנו חיות, ועוד כהנה וכהנה, הוא עובד כל הזמן, הוא לא הולך לישון. הסיכוי היחיד שלנו לנצח אותו זה להתמיד לתלות בלוח שלנו פרסומות של הצדיקים. לתת תשובת המשקל כנגד כל אותם מסעי פרסום מטופנים של היצר. בשביל זה צריך גם הרבה להשקיע, זה העניין של ללכת עם תורה. ללכת עם תורה זה אומר שאני לא רוצה שומע רעיון והולך הלאה. אלא אני תולה לי את הדיבורים של רבינו מול העיניים, צריך להיגשגש בהם, לפחות כמספר הפעמים שנפגשים במקפיינים של הבחינות. הדברים אמורים גם בכל לימוד

לכבוד מערכת עלה לתרופה שלום וברכה. אשרינו שזכינו לבוא עד הלום, להתיגע עם כלל הטועמים הלומדים והמעיינים בדעת רבינו, בתורה רפ"ב 'אזמרה', ואח"כ בתורה י"ב 'איה', תורות מאוד מרכזיות במשנת רבינו כנודע, הם נחוצים לאדם בכל מצב בחייו, וכפי שמוהר"ת מאריך בשבח ההליכה בתורות אלו, ב"ה הציבור יגע טרח ומצא.

קשה להפירד ולהמשיך לתורה אחרת, רבינו מדבר על זה בתורה ס"ה, רבינו מואר אין תיבת התפילה מתחנת לאדם לבד יפירד ממנה לגודל יופיה זויה ותפארתה, אך מפני שצריך להתקדם היא אומרת לו שיראה על כל פנים שלא ישכח אותה. אם כך בתיבה שהאדם אומר ברגע אחד, על אחת כמה וכמה בתורות שעמלנו עליהם חדישים ארוכים, הם היו חיינו ולאורם צעדנו.

מה טוב ומה נעים שאנחנו זוכים להמשיך לתורה נ"ו, תורה שיש לה שייכות גדולה עם המאמר 'איה'.

גם כאן רבינו מדבר מהכח הפוך את ההסתרה לתורה, יש לנו הזדמנות להתחזק עוד בנקודה שבה עסקנו, נקודה כל כך משמעותית, להכיר את השי"ת מכל מצב. מאידך יש גם נסיון לחשוב שאנחנו כבר מכירים את הרעיון, ולא להתאמן להתחדש. צריך לדעת, שבעבודת השי"ת העבודה היא לא רק אין להתנהג במסקנה, אלא אין לראות ולפרש את העולם והחיים שלנו, הפירוש לחיים הוא חדש לגמרי בכל תורה. כל תורה היא ראייה חדשה

ליקוטי מוהר"ן למעשה | לק"מ סי' נ"א

טעם גן עדן

לכל אחד מישראל יש מלכות

[א] הנה זכינו אנו עם ישראל לקבל את התורה, שעל ידו אנו יודעים מה יש לנו לעשות בעולם. כי אם אמנם רוב אומות העולם מאמינים בעצם נקודת האמונה בהשי"ת, אבל אינם יודעים מה יש להם לעשות עם ידיעה זו, אך אנו עם ישראל זכינו לקבל המצוות, ועוד חוקים ומשפטים אשר למלך, אשר על ידם אנו נוטלים חלק בהמלכת ה' למעשה, בעולם המסתיר את אלקותו ית'.

[ב] כ"י יש בכל אחד מישראל בחינת מלכות - עיקר חיות הנפש היא, כאשר האדם מצליח להשיג איזה מלכות וממשלה, וזאת כיון ששורש הנפש הוא בעולם המלכות, והיינו שכל אחד מישראל יש לו חלק בגילוי מלכות ה' בעולם. אלא שהעולם הזה מסתיר מהאדם את המלכות האמיתית שלו, ובמקום שחיוו יהיו מלאים ברדיפה אחר התכלית של תורה תפילה ועבודת ה', האדם דוחק בכח לבוא למלכותו הפרטית, ויוצא מהגבול האמיתי של המלכות שלו, ורודף כל ימיו, להשיג איזה דבר כמו כבוד, הצלחה, ממון, וכו'. או שרוצה ממשלה בביתו ומשפחתו,

[ד] אך האמת היא שהחיפוש הפנימי של האדם הוא לבוא לקצת חיות אמיתי. וחיות זה נמצאת בתורה הק'. כי התורה היא נותנת לנו אורח חיים לצאת מעמלק, לחיות חיים בלי נצחונות, והיא מחזירה את כח המלכות לכל איש ישראל, שהוא יהיה לו הזכות והממשלה להמליך את ה'. וזהו החיות שאדם צריך לקבל מלימוד התורה הק'.

וכך היה ביציאת מצרים שה' בחר בנו לעם, וקבלנו את המלכות דקדושה, הזכות לגלות ההסתרה, להמליך את ה', על המחשבות, לתקן המידות, עצבות ודאגות, ולחפש תמיד דרכים להבין במה אנו טועים.

השכל והאמונה

בתורה כ"ד שלביקוטי מוהר"ן מגלה רבינו הקדוש מה נעשה מכל מצוה ומצוה שאנו זוכים לקיים; היא הולכת ומעוררת כל העולמות לעבודת ה', וממשיכה ברכות לכל העולמות, אכן מזהיר רבינו, שכשנמשכות ברכות אלו בכל העולמות לא יסתפק האדם בברכות גשמיות, אלא "מי שהוא בעל נפש, צריך לכוון רצונו שימשיך ברכת השכל". כלומר, כשאנו מקיימים מצוה ממצוות ה' - החל מנטילת ידיים שחרית, עד לקריאת שמע שעל המיטה - עלינו לכוון רצוננו, להמשיך על ידי מצוה זו 'ברכת השכל'; להתברך בשכל חדש, והשגה חדשה, לדעת ולהכיר אותו יתברך.

אין לנו שום רצון אחר במצוותינו, "רק לעבוד ולילך בדרכי ה' לשמו יתברך, כדי לזכות להכיר אותו יתברך ולדעת אותו יתברך, שזהו עיקר התכלית, וזהו רצונו יתברך, שאנחנו נכיר אותו יתברך. ואין ראוי לאדם שיהיה לו כונה אחרת בעבודתו יתברך" (ליקוטי מוהר"ן ח"ב, לז).

כך היו נראים האנשים הכשרים של אנ"ש, אשר הכרתי מנעוריי... כל השתוקקותם בעת הנחת התפילין, או ברכת המזון, היה: "דיבוננו של עולם, אני רוצה להכיר ולדעת אותך ולהידיבך בך!"...

"כי זה האיש הכשר, כל יסוד כוונתו ורצונו הוא בשביל התכלית האחרון. שמרגיל עצמו מנעוריו להסתכל על קיצו וסופו האחרון ומה יעשה ליום פקודה, וכל תשוקתו ורצונו להכיר את השם יתברך באמת, ולפרוש את עצמו מכל התאוות רעות ולזכות לחטוף טוב כל ימיו בשביל

עומק הפרשה

בגדי כהונה - מדות הרחמים

המשכת המוחין והדעת, כלומר, כשנמשכים מדות רחמים אלו נמשך על האדם דעת בהירה ונכונה איך לעבוד את השי"ת, הוא זוכה למצוא דרך להיות מקושר ואחוז בהשי"ת בכל שעה ובכל זמן. וביאור הענין, כי גם כשהאדם מקבל ושומע דעת אמתית ונכונה, גם אז הוא צריך את כח הכהן גדול שיאיר לו דעת זו בכלים נכונים וראויים לו, שיביין את הדעת באופן שתקרב אותו להשי"ת ולא תרחק אותו, כגון אם לומד דעת אמת במעלת התמדת התורה, אם אינו זוכה לקבל דעת זו בכלים מצומצמים של רחמי השי"ת יכול לקבל דעת זו באופן שיצטייר בלבו שתורה הוא רק כשלומד בשלמות העיון ובשלמות ההתמדה, ועל ידי זה אם מחמת איזו סיבה לא יוכל ללמוד בשלמות זו לא יקבל עליו על תורה כראוי, אבל כשמקבל דעת זו בצמצומים הנוראים של רחמי השי"ת לדעת ולהבין שיחד עם מעלת לימוד התורה בשלמות ההבנה וההתמדה גם כל נקודה של תורה חשובה עד מאד לפני השי"ת - תהיה איך שתהיה, יוכל להיות אחוז תמיד בתורה הק', וכן בכל נקודה של דעת, דווקא כשנמשכים תיקונים מדות הרחמים וצמצומי הצמר שממשיך הכהן גדול, דווקא מכוחו נמשכת הדעת בדרך שתחיה את נפש האדם. (ע"פ ליקו"ה ראשית הגז ג)

וַיִּקְחוּ אֵלֶיךָ שְׁמֵן זֵית זָךְ פְּתִית לְמָאוֹר לְהַעֲלֹת יָרֵךְ תָּמִיד:

בפתיחת הפרשה מצוה משה רבינו על מעשה המנורה, אחריה נתבאר דיני בגדי כהונה, ואחריהם הודיע סדר ימי המילואים בהם מלאו אהרן ובניו את ידיהם בעבודת הקרבנות. בטעם סמיכות בגדי כהונה לפרשת קרבנות המילואים, דרשו חז"ל (ערכין טז). 'לומר לך מה קרבנות מכפרין אף בגדי כהונה מכפרין, אכן את עומק הענין ואת הקשר למצות הדלקת המנורה מבאר רבי נתן לפי דרכו, כי הנה סוד הלבושים, ובפרט לבושי הצמר, מבואר בכתבי האריז"ל (ע"ח טז ה, טעמי המצוות קדושים ועוד) שהם המשכת מדות רחמים עליונים מאד, הנמשכים מתכלית הרחמים העליונים שעליהם נאמר (דניאל ז, ט) "ושער ראשה כעמר נקא" [-ושער ראשו כצמר נקי], משם הם נמשכים עד לזה העולם לגלות בו בצמצום דק כחוטי צמר את רחמי השי"ת, כי כשבגדים אלו מתגלים בעולם נמשך על האדם נקיות וטהרה, הוא מזדכך מעוונותיו ונטהר מכל הפגמים שנאחזו בנפשו. ובהו מבאר מוהר"ן את הענין השלישי בפרשתנו, בו מצוה השי"ת להביא שמן להעלות נר תמיד, וכמובא בזוה"ק (בהעלותך קנד). שהוא

מידות מדויקות של כלי השרת

פרשיות בניית המשכן יש בהם מאוד מאוד כדי לחזק את האמונה באופן בו השי"ת שוכן עלינו. השי"ת מבקש מידות מדויקות ביותר למידות כלי המשכן. שלכאורה אין כך דרכו של מלך לרדת אל פרטי המידות של חפצי ביתו, אלא לומר באופן כללי אל הגזבר שרוצה בית נאה, והגזבר עושה את המפואר והיקר ביותר. אך השי"ת מבקש מידות מדויקות למידות כלי המשכן, כי כך שיער בדעתו שאך ורק באופן הזה יירד לשכון עלינו, ובהתבוננות זה אפשר להתעורר באמיתת השגחתו עלינו, שיש לו רצון מדוקדק באיזה אופן ישכון עלינו.

כל יהודי הוא כלי שרת להשראת השכינה. לא רק הנשמה, אלא בעיקר הגוף. וכמו שרביז"ל אמר (חיי מוהר"ן סי' תק"ה), שאם היו מהפכים את האדם לראות פנימיותו היו רואים שבכל גיד וגיד מגידי תלויים אלפי אלפים ורבי רבבות של עולמות. וצריך מאוד להתחזק באמונה לא רק בפנימיות היהודי שיש בו נשמה חלק אלוך ממעל, אלא גם בגוף הגשמי שלו שהוא משכן אל הנשמה, כי רק על ידי הגוף אפשר לקיים מצוות מעשיות - ואפשר ללמוד זאת מהחובה לשמור על 'כבוד המות'.

וכיון שהגוף של כל יהודי חשוב מאוד אצל השי"ת, צריך להאמין שכל אחד השי"ת תכנן אותו בהשגחה פרטית במידות מדויקות ממש, איזה צורת הגוף בדיוק יוכל להיות משכן לאור האלוך, ואין שום טעות במראה האדם, שהרי בדיוק כך רצה השי"ת שהאור שלו יתגלה על אדם זה. במידות החיצוניות של הגוף, במראה הפנים וכדו', ובמידות הפנימיות ותכונות הנפש של כל אחד.

וענין זה הוא הבסיס לאמונה בהשם יתברך, כי אין די להאמין רק במציאות השי"ת, אלא גם באופן בו יורד לשכון בתוכנו, וממילא מובן עד כמה חשוב ביותר להסתכל כראוי על כל יהודי באשר הוא.

ועל אחת כמה וכמה הדבר חשוב בעסק החינוך, להתבונן בילד או הנער אשר לפנינו ולהבין שהמראה שלו החיצוני, וכן המראה הפנימי שלו, הוא היפה והנאה ביותר אצל השי"ת, והוא לא היה צריך להיראות אחרת בשום אופן, ורק כך יכול למלא שליחותו בעולם.

וכן יש להחדיר ההסתכלות הזו בצעירים, שידעו איך להסתכל על עצמם באופן הראוי, להחשיב את הגוף מצד האמיתי שלו, לא רק את הנשמה שלו. וכל היצר הרע שיש לצעירים סביב הגוף ומלבושיו וכו', הכל מחמת שחסר להם האמונה בגופם עצמם.

וברוח חודש 'אדר', נמליץ: שבשפת אידיש 'אדער' הוא 'גיד', והיינו שזועקים בבית המדרש את זעקת ה'א-ד-ר' [כמו בחודש 'א-ל-ו-ל'] שישיומו אל לבבם בחשיבות כל גיד וגיד שלהם, שעמלק רצה להכחיד את האמונה הזו בגוף של היהודי.

◆ מזל טוב! ביום חמישי הקרוב, יסיימו רבבות לומדי הדף היומי העולמי, את מסכת בבא קמא. ובע"ה בעש"ק פרשת כי תשא - נחל יחד בלימוד מסכת בבא מציעא. יהודי יקר! זהו עוד הזדמנות להצטרף ללגיטנו של מלך בקביעת עיתים לתורה בנח הרבים. בא וטעם ממתיקות התורה!

◆ שוב ניתן להשיג: את הספר המיוחד והמבוקש "שׁוֹת לבני הנעורים" המאיר מסילות רבות בחייהם של בני הנעורים החפצים להתקרב להשי"ת. הדברים מובאים בשפה ברורה וקולחת השווה לכל נפש, ונובעים ממימי הדעת של רבינו הק' שכידוע נוגעים לכל יהודי בכל מצב. נערך ביד אמן ע"י הרה"ח ר' בנימין הכהן שליט"א. להשיג בכל נקודות ההפצה במרכזי חסידי ברסלב. לכל ענייני הספר ולקנייה מרוכזת, ניתן לפנות להמחבר שליט"א: 0504199991.

◆ הופיע! הספה"ק "ליקוטי תפילות" במהדורת כיס מיוחדת לנשים, עם הלוקה לקטעים קצרים לפי נושאים. מהדורה מפורקת עם כריכת פנינה וסגירת מגנט, מתאים כמתנה. מכון מוהרנ"ת: 1599505500.

◆ אור בהירות הדרך 4: בעזה"ש"ת, בעקבות הביקוש העצום, יקיים כנס נשים גדול ומיוחד לקראת ימי הפורים הבעל"ט, הכולל תכניות מיוחדות ומרתקות, דברי חיזוק מאת הרב ארז משה דרוח שליט"א, ותכנית מיוחדת בעניין התקשרות לצדיק. תאריך: יום שני, י"ז אדר א'. באודיטוריום, רחוב רבי נחמן מברסלב 4 גבעה א' ביתר עילית. כרטיסים בכניסה. מחיר: 35 ש"ח. פתיחת שערים בשעה 19:30.

יורל ע"י מכוני עלה לתרופה
בכל עניין או להצטרפות למנויים בדוא"ל
A028080148@GMAIL.COM
מקס או הודעה קולית: 02-8080148
במקרים מיוחדים:
054-8591148 | 053-3175211
המערסות נסגרות מידי יום ראשון בשעה 19:00

החיזוק השבועי

כי המון הרשעי ימח שמו, הוא בחינת הקלפה שרצה להתגבר בסוף הגלות שכל בכל לעלב הגאולה ולהחליש לב בני ישראל מלהרבות בתפלה מחמת שרואים שכבר עבר הזמן שהבטיחו אותם לגאולם לסוף שבועים שנה ועדין לא נגאלו...
אבל באמת ישראל על ידי תפלתם מעוזרים רחמיו יתברך מעט מעט ככל פעם עד שבמהרה יתעורר בבבוכו, משנתו בבחינת ויקץ פישן ה' ויגאלנו במהרה:
ליקוטי הלכות, נחלות ד, יא

יהלום

לעתידי בעת הגאולה, יראו כל העולם את גדל ורביי הפעולות והישועות שפעלנו על ידי תפלותינו:
שם י

למה עושים כזה עסק מעמלק, שהוא ראש כל הקליפות והטומאות שבעולם, והרי מובא בקדמונים ששמחת פורים הוא במאכל ומשתה כי המן רצה ר'ק' להרוג את הגוף?

אכן המן גוד להשמיד להרוג ולאבד את הגוף, אבל אם אין גוף, אין נשמה. כי לנשמה אין שום אחיזה בעולם הזה ללא גוף. ודווקא מזה נוכל להבין את גודל הסכנה של המן. כי הוא רצה להשמיד ולכלות ח"ו את המושג 'עם ישראל'. לא כמו שאר אומות העולם, היוונים או המצרים שרצו להפיל אותנו במ"ט שערי טומאה וכו'. כי אפילו שגזירת שמד הוא הגרוע ביותר, אבל עדיין יהיה קיים בעולם מושג של גוף יהודי קדוש. כי יהודי אפילו שיחטא ויעבור את כל העבירות שבעולם, תמיד יישאר יהודי, ויוכל לחזור להשי"ת. מה שאין כן, המן, רצה להשמיד ולבער מהעולם את המושג 'גוף יהודי' שהוא 'גוף קדוש' איך שהוא. המן רצה להפריד בין הגוף לנשמה, אם רואה שמאמינים

מאת הרה"ג ר' שמעון אנשין שליט"א | מוצ' בעיר בית שמש יצ"ו הלכה פסוקה

הלכות הדלקת נרות שבת

הדלקת נרות שבת כשמתארחים עם עוד אנשים שלא בבית א. אם נמצאים בחדר או בדיה המיעדת רק למשפחה לשנה וכו', אבל אוכלים בחדר אכל עם עוד אנשים - מעקר הדין צריך להדליק נרות שבת בחדר האכל, וגם להדליק אור בחדר או הדיה המיעדת למשפחה (וכמו שנתבאר לעיל שיש חיוב לכל אחד בביתו להדליק במקום סעודה וגם שיהיו כל החדרים מוארים).
אכן בדרך כלל מדליקים אותם במקום שאין מוסיפים הנאה וגבול שבת, ואז אי אפשר לצאת ידי חובה בגרות שמדליקים בחדר האכל. גם לפעמים פשוט בעל הבית המדליק שם נרות שבת, אין חיוב על האורחים להדליק שם. ומאידך כמאמר שיש חיוב להאיר את המקום שישנים שם. אם כי יש אפשרות לסדר שייכלו לצאת ידי חובה בהדלקת נרות בחדר האכל, אך מצריך פמה תנאים שברוך כלל קשה לבצע אותם.
ב. ועל פן למעשה, יש להדליק נרות שבת רק בחדר או בדיה שישנים שם. אך יש להזהר בכמה דברים:
(א) להדליק את הנרות לפני אלו שמדליקים נרות שבת בחדר האכל. או לכונן לפחות משעת פלג המנחה, שאין רוצים לצאת ידי חובה בהדלקת הנרות של חדר האכל (כי יתכן שמי שמדליק שם הוציא את כולם בברכה).
(ב) להדליק את הנרות במקום שיש תועלת מאור הנרות, שאם לא פן הברכה היא לבטלה. ולפי מה שנתבאר לעיל יש לעשות כן: האשה המדליקה את הנרות תדליק גם את האור החשמל הנצרך להאיר את הבית, והינו לפני הדלקת הנרות או לאחר הדלקת הנרות לפני הברכה, תדליק גם החשמל, ואם הוא דלוק תכבדו ותדליקו שוב. אך אין חיוב להדליק את החשמל בכל חדר ממש, ודי אם דולק במקום כזה המאיר את כל החדרים באופן שאפשר להשתמש שם פדי להתכונן לשנה וכו'.
(ג) מצוי כשמתארחים במקום אחר שרוצים להדליק מקדם מן הרגיל, ואז צריך להזהר בכל מה שבראנו לעיל לגבי הדלקת נרות מקדמת.
ג. אם אין חדר מיוחד למשפחה אלא ישנים שם עוד אנשים - בדרך כלל אין אפשרות הלכתית שכל אחת תדליק